

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/88/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200059
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200059.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: PRVÁ SLOVENSKÁ PROPANBUTANOVÁ SPOLOČNOSŤ, a.s., so sídlom SNP 1301, Žiar nad Hronom, IČO: 36 057 673, zastúpeného IURISTICO s. r. o., so sídlom Cimborkova 13, Košice, IČO: 36 588 041, proti žalovanému: Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 3, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2013/300/005459/02295 zo 7. novembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/7/2014-36 z 25. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/7/2014-36 z 25. mája 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2S/7/2014-36 z 25. mája 2016 podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 2013/300/005459/02295 zo 7. novembra 2013. Podľa § 250k ods. 1 OSP krajský súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že perfektnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovaného, spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, musí obsahovať náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Všeobecné náležitosti rozhodnutia predstavujú minimálny štandard správnych rozhodnutí.

Výrok je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, pretože obsahuje rozhodnutie vo veci, ktorá musí byť jednoznačne špecifikovaná. Iba vo výroku rozhodnutia možno vysloviť vznik, zmenu alebo zánik individuálneho právneho vzťahu, ktorým sa zakladajú práva, určujú povinnosti, prípadne menia právne vzťahy. V tejto časti rozhodnutia sa tiež autoritatívne deklarujú určité právne vzťahy. Výrok teda musí byť formulovaný presne, určito, stručne a musí úplne vyjadrovať riešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Výrok predstavuje ústrednú zložku rozhodnutia, len výrok rozhodnutia môže byť právne záväzný a výrok rozhodnutia musí vymedzovať práva a povinnosti účastníkov konania takým spôsobom, aby nevznikli pochybnosti o obsahu práv a povinností týchto účastníkov. Z výroku musí byť predovšetkým zrejmé, čo bolo predmetom rozhodovania, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia správny orgán rozhodoval.

Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reakciu na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, aj na také, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce, odpoveď špecifická k danej skutočnosti či argumentu sa vyžaduje. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Osobe dotknutej takýmto rozhodnutím oprávnenej proti nemu podať opravný prostriedok, resp. žalobu, je tým odňatá možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie preskúmaných rozhodnutí. Správne orgány postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami správneho poriadku, vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, t. j. každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, riadne zistili skutkový stav a vec po právnej stránke správne posúdili.

Vykonané dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o porušení zákonnej povinnosti žalobcom ustanovenej v § 19 ods. 1 a § 19 ods. 2 písm. c/ zákona o metrologii, ktorou je používanie určených meradiel iba v prípade, že majú platné overenie, pričom podnikatelia alebo iné právnické osoby musia tieto meradlá predkladať na metrologickú kontrolu. Porušenia povinnosti sa žalobca dopustil tým, že na prevádzke ČP LPG, B. používal pri meraniach súvisiacich s platbami, teda pri predaji pohonných hmôt LPG, určené meradlo - meráciu zostavu na skvapalnené plyny Nuovo Pignone SpA, typ FG 90/3, vyr. č. 73929, pričom naň nemal platné overenie.

Výrok napadnutého rozhodnutia zodpovedá náležitostiam administratívneho sankčného rozhodnutia, obsahuje kvalifikáciu skutku, pre ktorý bola žalobcovi uložená pokuta, je dostatočne zrozumiteľný a určitý, pričom úplne vyjadruje vyriešenie veci, ktorá bola predmetom správneho konania. Z výroku je zrejmé, čo bolo predmetom rozhodovania, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia správny orgán rozhodoval a spĺňa zákonné náležitosti § 47 správneho poriadku.

Zákon o metrologii v ustanovení § 36 umožňuje správnenému orgánu uložiť za porušenie povinnosti ustanovenej zákonom sankciu - pokutu, ktorej horná hranica je stanovená zákonom. Zákon udáva iba rozpätie, v ktorom sa správny orgán môže pri ukladaní pokuty pohybovať, pričom je nutné zohľadniť zákonné kritériá, a to závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. Správny orgán musí odôvodniť, ako prihliadol na každé z týchto zákonných kritérií a vyhodnotiť ich vplyv na výšku ukladanej pokuty.

Výšku pokuty je v rámci administratívneho trestania nutné diferencovať a individualizovať, majúc na zreteli základné funkcie ukladania sankcií - individuálnu a generálnu prevenciu. Stanovenie výšky pokuty za správny delikt je výsledkom správneho uváženia, pri ktorom súd v rámci prieskumu prihliada iba na

to, či nevybočilo z medzí a hľadísk zákona.

Pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím nevybočuje z medzí ustanovených zákonom o metrologii a je v dolnej hranici trestnej sadzby. Krajský súd ju vzhľadom na zistené okolnosti považoval za primerane vysokú. Slovenský metrologický inšpektorát podľa názoru krajského súdu zvažil všetky hľadiská pre určenie výšky pokuty v zmysle § 36 ods. 3 zákona o metrologii, pričom prihliadol na závažnosť protiprávneho konania spočívajúcu v porušení zákonom chránených práv spotrebiteľa, na čas protiprávneho konania, ktorý bol vymedzený v období od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011, zároveň vzal do úvahy spôsob, akým došlo k porušeniu zákona a to tým, že pri meraniach súvisiacich s platbami žalobca používal meradlo bez platného overenia. Slovenský metrologický inšpektorát tiež vzal do úvahy následky protiprávneho konania, t. j. používania meradiel bez platného overenia, ktoré nezaručovali správne výsledky merania a tým mohla byť spôsobená konečným spotrebiteľom majetková ujma, keďže mohli byť ukrátení na predanom množstve tovaru vo vzťahu k účtovanej cene.

Krajský súd mal za to, že skutkové okolnosti identifikované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odôvodňujú sankciu v uloženej výške a uložená pokuta je v predmetnej veci vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná tak z hľadiska represívneho, ako aj preventívneho.

Medzi účastníkmi konania bola tiež spornou otázkou začatia plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie za porušenie povinnosti ustanovenej zákonom o metrologii. Subjektívna lehota na uloženie sankcie vyplýva z § 36 ods. 4 zákona o metrologii.

Podľa § 36 ods. 4 zákona o metrologii, pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď metrologický inšpektorát zistil porušenie povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že charakter lehôt uvedených v § 36 ods. 4 zákona o metrologii, teda jednoročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej lehoty na uloženie sankcie za porušenie povinnosti, je prekluzívny. Ich márnym uplynutím zaniká správnomu orgánu právo na vyrubenie sankcie, aj keď z vykonaného dokazovania v správnom konaní bolo preukázané, že k porušeniu zákonnej povinnosti došlo. Márnym uplynutím uvedených prekluzívnych lehôt zaniká deliktuálna zodpovednosť subjektu za spáchaný správny delikt. Je preto na správnom orgáne, aby v správnom konaní riadne zistil skutkový stav, vykonal dokazovanie, skutkový stav posúdil po právnej stránke podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu a rozhodol v zákonnej lehote. Na uplynutie týchto prekluzívnych lehôt je povinný správny orgán ako aj súd prihliadať z úradnej povinnosti, t. j. „ex offio“ a v ktoromkoľvek štádiu konania, aj keď ich uplynutie nie je namietané.

Jednoročná subjektívna lehota v zmysle § 36 ods. 4 zákona o metrologii začína plynúť odo dňa, kedy Slovenský metrologický inšpektorát zistí porušenie alebo nesplnenie povinností ustanovených zákonom o metrologii zo strany kontrolovaného subjektu. Vzhľadom na to, že prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty vychádzalo zo skutočností zistených pri kontrole dňa 07.06.2013, čomu zodpovedá aj oznámenie o začatí správneho konania, okamihom zistenia porušenia, t. j. dňom 07.06.2013 začala plynúť subjektívna lehota na uloženie pokuty a táto lehota skončila dňom 07.06.2014. Nakoľko prvostupňové rozhodnutie bolo vydané 03.09.2013, bolo vydané v subjektívnej jednoročnej lehote.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť, nakoľko preskúmané rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali ich zrušenie.

II.

Odvolanie žalobcu

Žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu

odvolanie, v ktorom sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

V odvolaní žalobca uviedol, že v žalobe namietal, že opis protiprávneho konania vo výroku neobsahuje vymedzenie skutku miestne, časové a vecné, v dôsledku čoho trpí rozhodnutie vadou neurčitosti a nepreskúmateľnosti (a sankcionované konanie je zameniteľné za iný skutok). Takýto prístup potenciálne ohrozuje zásady ako ne bis in idem, ale je i v rozpore s právom účastníka na obhajobu (pretože mu odníma možnosť reagovať na úplne konkrétne okolnosti a argumenty správneho orgánu a zamedzuje efektívnemu vznášaniu argumentov a disponibilných námietok účastníka konania). Takéto správne rozhodnutie je nepreskúmateľné, a takým je i odobrujúci rozsudok súdu [vada podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP; prípadne je sčasti posúdenie tejto otázky súdom i právne nesprávne, keď mal takéto vecné, miestne ale najmä časové vymedzenie skutku za postačujúce]. Je celkom zrejme zo zbežného preskúmania výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, že vecné vymedzenie skutku nie je dostatočne konkrétne a odkaz v rozsudku súdu na porušenie zákonných ustanovení („za porušenie povinností ustanovenia § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ zákona o metrologii“) nie je konkrétnym skutkovým popisom, iba opisom zákonného znenia „skutkových podstát“.

Rovnako nie je podľa žalobcu zrejme, ako dospeli správne orgány a krajský súd k záveru, že žalobca porušil povinnosti stanovené zákonom o metrologii, keď skutkové zistenia k tomu boli nepostačujúce (už z hľadiska vymedzenia skutku, ktoré je minimálne z hľadiska jeho časového určenia úplne nepostačujúce, keď je zrejme, že moment porušenia povinnosti nemožno stotožniť, minimálne z hľadiska vymedzenia jeho začiatku, s momentom skutočného používania určeného meradla bez platného overenia). Pre takéto posúdenie veci by bolo minimálne nutné, aby správny orgán jasne časovo a miestne vymedzil posudzovaný skutok (nie miesto a čas, kedy určené meradlo nemalo platné overenie), teda miesto a čas, kedy zo strany žalobcu k reálnemu používaniu určeného meradla bez platného overenia došlo. Ak tak neučinil, jeho rozhodnutie nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu a je nepreskúmateľné.

Na predmetnú námietku nepreskúmateľnosti krajský súd vôbec nereagoval (pričom jeho povinnosťou je reagovať na vznesené námietky účastníka konania - každú konkrétne), a vadou nepreskúmateľnosti - odňatia možnosti účastníkovi konať tak trpí i rozsudok krajského súdu.

Rovnako žalobca namietal porušenie zásad správneho trestania v rámci žalovaným vedeného dokazovania, keď neprihliadal na skutočnosti svedčiace v jeho prospech v bode 2 žaloby. Uvedenú námietku krajský súd odignoroval, keďže sa obmedzil len na konštatovanie jednotlivých ustanovení právnych predpisov. V jednotlivých rozhodnutiach sa neuvádza, že by pri následnom overení určeného meradla bolo zistené, že určené meradlo nevykonávalo správne merania, a že toto nevykonávanie správnych meraní bolo následkom používania určeného meradla po uplynutí platnosti overenia, resp. že by určené meradlo okrem uplynutia platnosti jeho overenia v trvaní rádovo dní vykazovalo také závažné technické nedostatky, ktoré by odôvodňovali predpoklad, že by používaním takéhoto určeného meradla po uplynutí platnosti jeho overenia bola spôsobená tretím osobám majetková ujma. Práve naopak, následné overenie bolo vykonané bez akýchkoľvek komplikácií. Uvedené len odôvodňuje nepatrnú závažnosť uvedeného konania. Nakoniec o nepatrnej závažnosti protiprávneho konania svedčí aj časový odstup od porušenia povinnosti, v ktorom správny orgán rozhodol o uložení sankcie. Potom záver, že používanie určeného meradla bez platného overenia účastníkom konania spôsobilo porušenie zákonom chránených práv spotrebiteľa, je pre nedostatok dôvodov arbitrárne a nepreskúmateľné.

Žalobca poukázal na skutočnosť, že jemu vytýkané porušenia odstránil z vlastnej iniciatívy, bez akéhokoľvek donucovania štátnymi orgánmi, už skoro dva roky pred vykonaním kontroly zo dňa 7. júna 2013.

Čo do spôsobu protiprávneho konania žalobca uviedol, že v danom prípade možno uvažovať o nesplnení si povinnosti, ktorej porušenie nemalo žiadne negatívne dôsledky v majetkovej sfére tretích osôb. Vo vzťahu k času trvania protiprávneho konania žalobca uviedol, že uvedené trvalo rádovo v dňoch. Vo vzťahu k následkom protiprávneho konania mal žalobca za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sú aj následky nesplnenia jeho povinnosti nepatrné.

Na základe uvedených skutočností mal žalobca za to, že správne orgány pri ukladaní sankcie neprihliadli na hľadiská stanovené zákonom o metrologii, čoho dôsledkom je zjavná neprimeranosť uloženej pokuty vo vzťahu k porušenej povinnosti.

Napokon vo vzťahu k záverom krajského súdu, týkajúcim sa vznesenej námietky premlčania, žalobca uviedol, že jednoročná premlčacia lehota podľa ustanovenia § 36 ods. 4 zákona č. 142/2000 Z. z. uplynula najneskôr 26. augusta 2012. Za rozhodujúci deň pre začatie plynutia subjektívnej jednoročnej premlčacej lehoty je potrebné považovať deň, kedy došlo k vykonaniu následného overenia určeného meradla - meracej zostavy na skvapalnené plyny Nuovo Pignone SpA, typ FG 90/3, výrobné číslo 73929 Slovenskou legálnou metrologiou. Uvedené vyplýva z postavenia Slovenského metrologického inšpektorátu a Slovenskej legálnej metrologie ako právnických osôb v zriaďovateľskej pôsobnosti, resp. pod dohľadom žalovaného.

Na základe uvedeného mal žalobca za to, že ako správny orgán, tak aj krajský súd, keď napriek vyššie uvedenému danú vec uzatvorili tak, že došlo k porušeniu povinnosti, za porušenie, ktorej zodpovedá žalobca, vec nesprávne právne posúdili.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 20.07.2016, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Vo svojom vyjadrení žalovaný uviedol, že Slovenský metrologický inšpektorát (ďalej len „inšpektorát“) pri zabezpečovaní podkladov pre rozhodnutie a pri rozhodovaní vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu veci a zistil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci, pričom postupoval v súlade so zákonom o metrologii a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Vo výroku rozhodnutia inšpektorátu č. 4140/600/2013/R zo dňa 3. septembra 2013 je uvedené, že inšpektorát uložil žalobcovi pokutu vo výške 960,- eur za porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. c) zákona o metrologii tým, že v čase od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011 používal na prevádzke ČP LPG, B. pri meraniach súvisiacich s platbami - pri predaji pohonných hmôt LPG určené meradlo - meraciu zostavu na skvapalnené plyny Nuovo Pignone SpA, typ FG 90/3, vyr. č.: 73929 bez platného overenia, z čoho jasne vyplýva, že inšpektorát vo výroku svojho rozhodnutia jednoznačne vymedzil miesto protiprávneho konania - na prevádzke ČP LPG, B., čas protiprávneho konania - v čase od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011 a vecne vymedzil skutok, keď konštatoval, že žalobca porušil ustanovenia § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ zákona o metrologii tým, že používal pri meraniach súvisiacich s platbami pri predaji pohonných hmôt LPG určené meradlo meraciu zostavu na skvapalnené plyny Nuovo Pignone SpA typ FG 90/3, vyr. č.: 73929 bez platného overenia, za čo mu inšpektorát podľa ustanovenia § 36 ods. 1 písm. c) zákona o metrologii uložil pokutu. Žalovaný sa teda nestotožňuje s názorom žalobcu, že výrok rozhodnutia inšpektorátu je iba opisom zákonného znenia skutkových podstát, nakoľko ako je vyššie uvedené, obsahuje všetky žalobcom namietané skutočnosti a pri vyhotovovaní rozhodnutia postupoval v súlade so správnym poriadkom, pričom rozhodnutie inšpektorátu ako aj rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky predpísané náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, teda výrok, odôvodnenie i poučenie, pričom výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého inšpektorát a žalovaný vo veci rozhodol a v odôvodnení rozhodnutia inšpektorát ako aj žalovaný uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie o výške pokuty, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, pričom každý dôkaz jednotlivo a

vo vzájomnej súvislosti zhodnotil, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného pri metrologickom dozore. S prihliadnutím na uvedené s a žalovaný nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu, že rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím inšpektorátu sa vo výroku obmedzilo na konštatáciu zákonnej dikcie bez akejkolvek nadväznosti na skutkové okolnosti a má za to, že rozhodnutie inšpektorátu ako aj žalovaného obsahovalo všetky zákonom ustanovené náležitosti, a preto žalovaný vyhodnotil tieto námietky žalobcu ako účelové a neopodstatnené.

Z § 19 ods. 1 zákona o metrologii vyplýva, že určené meradlá možno používať na daný účel, len ak majú platné overenie, ak sa toto vyžaduje. Zároveň je v zmysle § 19 ods. 2 písm. c/ zákona o metrologii podnikateľ alebo iná právnická osoba povinná predkladať používané určené meradlá na metrologickú kontrolu podľa tohto zákona, teda je jednoznačne ustanovená zákonná povinnosť používať iba určené meradlá s platným overením, a teda žalobca svojím konaním porušil zákonnú povinnosť v čase od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011, čím došlo zo strany žalobcu k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu ustanoveného v § 36 ods. 1 písm. c) zákona o metrologii. Zároveň je dôležité podotknúť, v danom období došlo aj k reálnemu predaju LPG, pričom množstvo takto predaného LPG nebolo zanedbateľné a v súčte oboch období, pri ktorých bolo používané určené meradlo bez platného overenia, sa predalo 42 750 dm³.

Ďalej žalovaný uviedol, že pri stanovovaní výšky pokuty inšpektorát prihliadol na všetky požadované kritériá podľa § 36 ods. 3 zákona o metrologii a žalovaný preto po preskúmaní kritérií potvrdil výšku uloženú pokuty, nakoľko z výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia inšpektorátu vyplýva, že inšpektorát prihliadol na závažnosť protiprávneho konania spočívajúcu v porušení zákonom chránených práv spotrebiteľa. Ďalej inšpektorát vzal do úvahy čas protiprávneho konania, ktorý bol vymedzený v čase od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011 a spôsob, akým došlo k porušeniu zákona o metrologii, a to tým, že žalobca používal na prevádzke ČP LPG, B. pri meraniach súvisiacich s platbami pri predaji pohonných hmôt LPG určené meradlo meraciu zostavu na skvapalnené plyny Nuovo Pignone SpA bez platného overenia a súčasne inšpektorát prihliadol na následky zisteného protiprávneho konania, keď používaním určeného meradla (meracej zostavy na skvapalnené plyny) bez platného overenia nie sú zaručené správne výsledky meraní, a tým môže byť spôsobená majetková ujma spotrebiteľovi, nakoľko spotrebiteľ môže byť ukrátený na predanom množstve tovaru vo vzťahu k účtovanej cene, pričom inšpektorát ako aj žalovaný pri určovaní výšky pokuty prihliadli aj na reálne predané množstvo LPG v danom období, pričom nešlo o zanedbateľné číslo, nakoľko v čase protiprávneho konania sa predalo 42 750 dm³. Zároveň žalovaný uviedol, že inšpektorát pri rozhodovaní o výške pokuty použil správnu úvahu, nakoľko v rámci rozhodovacieho procesu v súlade so zásadami logického uváženia v zákonom stanovených limitoch uplatnil svoju právomoc (diskrečná právomoc) a určil výšku sankcie, primeranú spáchanému správne deliktu. Podľa názoru žalovaného, aby sankcia mala skutočne efektívny charakter, spôsobilý odrádzať kontrolovanú osobu od protiprávneho konania, musí byť pokuta proporcionálna aj v tom zmysle, aby nebola neprimerane nízka. Výmera sankcie musí byť proporcionálna vo vzťahu k závažnosti deliktu, pričom váha prisudzovaná vlastnostiam žalobcu nesmie prevážiť nad hodnotením jeho deliktu. Ak ide o finančný postih, nemôže byť neprimerane mierny vo vzťahu k závažnosti protiprávneho konania a jeho následkom, nevyhnutne teda musí v sebe obsahovať aj represívnu zložku. Zároveň žalovaný uviedol, že podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely pri určovaní výšky pokuty za skutkovo zhodné alebo podobné prípady, preto tak, ako žalovaný uviedol aj vyššie, postupuje inšpektorát ako aj žalovaný pri ukladaní pokút za iné správne delikty spáchané v takomto rozsahu analogicky, pri zachovaní individuálneho posúdenia správneho deliktu. Žalovaný zároveň uviedol, že podľa § 36 ods. 1 zákona o metrologii inšpektorátu vyplýva povinnosť uložiť pokutu tomu, kto naplní niektorú zo skutkových podstát správnych deliktov uvedených v tomto ustanovení, pričom je nesporné, že sa žalobca protiprávneho konania dopustil.

K tvrdeniu žalobcu, že v danom prípade možno uvažovať o nesplnení povinnosti, ktorej porušenie nemalo žiadne negatívne následky v majetkovej sfére tretích osôb žalovaný uviedol, že ide o subjektívny názor žalobcu, ktorý ho však nezabavuje zodpovednosti za porušenie jeho zákonných povinností a ktorý zákon o metrologii neumožňuje zohľadňovať a ktorý nemá vplyv na výšku uloženej pokuty. Zároveň k

námietke, že čas trvania protiprávneho konania trval rádovo v dňoch žalovaný uviedol, že z Protokolu P č. 4140/2013 vyplýva, že čas protiprávneho konania žalobcu, počas ktorého došlo k porušeniu ustanovenia § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ zákona o metrologii bol vymedzený od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011, čo možno považovať za dostatočne dlhú dobu trvania protiprávneho konania, nakoľko dĺžka presahuje jeden mesiac. Žalovaný ešte uviedol, že tak inšpektorát, ako ani žalovaný nie sú povinní preukazovať, či používanie určeného meradla bez platného overenia, malo v prípade žalobcu negatívne následky, nakoľko na uloženie pokuty je podstatná existencia protiprávneho stavu.

Odstránenie nedostatku, teda napravenie protiprávneho stavu ešte pred výkonom metrologického dozoru, nezabavuje kontrolovanú osobu zodpovednosti za protiprávne konanie v rozhodujúcom období, ktoré bolo vymedzené v čase od 12.06.2011 do 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011. Skutočnosť, že porušenie zákona o metrologii netrvalo v čase metrologického dozoru neznamená, že odpadol dôvod konania, práve naopak, správny orgán bol povinný vydať meritórne rozhodnutie, nakoľko subjektívna a objektívna lehota upravená v § 36 ods. 4 zákona o metrologii v čase vydania rozhodnutia inšpektorátu neuplynula. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že správne delikty uvedené v § 36 ods. 1 zákona o metrologii sú založené na princípe objektívnej zodpovednosti bez možnosti liberácie. To znamená, že na vznik zodpovednosti žalobcu nie je potrebné zisťovať ani preukazovať jeho zavinenie, ani stupeň zavinenia (či išlo o úmyselné konanie alebo nedbanlivosť) a žalobca sa tejto zodpovednosti nemôže zbaviť. Zákon o metrologii neuvádza žiadne dôvody, preukázaním ktorých by sa žalobca uvedenej zodpovednosti zbavil.

Žalobca si podľa žalovaného nesprávne vykladá ustanovenia § 36 ods. 4 zákona o metrologii, podľa ktorého „Pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď metrologický inšpektorát zistil porušenie povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.“, keďže subjektívna lehota je jednoročná a začína plynúť odo dňa, keď inšpektorát zistil porušenie povinnosti, čiže odo dňa metrologického dozoru, t. j. odo dňa 07.06.2013, kedy bol u žalobcu vykonaný metrologický dozor, pričom na čas protiprávneho konania, za ktorý bola žalobcovi uložená pokuta sa vzťahuje lehota objektívna a trvá tri roky späť odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti, teda tri roky späť odo dňa vydania rozhodnutia inšpektorátu, ktoré bolo vydané dňa 03.09.2013. Čas trvania protiprávneho konania žalobcu spadá pod zákonnú objektívnu lehotu, preto bol inšpektorát povinný uložiť pokutu aj v tomto prípade, ak bolo uvedené porušenie už odstránené a v čase metrologického dozoru protiprávne konanie žalobcu už netrvalo. Z toho dôvodu nebolo možné aplikovať § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku, keďže dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu neodpadol. Zároveň žalovaný dodal, že postavenie inšpektorátu ako rozpočtovej organizácie žalovaného a Slovenskej legálnej metrologie, ktorá je neziskovou organizáciou v zakladateľskej pôsobnosti žalovaného, žiadnym spôsobom neurčuje a neovplyvňuje počítanie subjektívnej alebo objektívnej lehoty podľa ustanovenia § 36 ods. 4 zákona o metrologii, nakoľko podľa ustanovenia § 33 ods. 2 zákona o metrologii je orgánom metrologického dozoru iba inšpektorát, a preto plynú lehoty inšpektorátu, prípadne žalovanému, nakoľko tento má vo vzťahu k inšpektorátu postavenie odvolacieho orgánu voči jeho rozhodnutiam.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku), keď deň vyhlásenia

rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Na prvom mieste Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 205 Občianskeho súdneho poriadku) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu i konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 127/07, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť.

V rámci vymedzeného rámca súdneho prieskumu a po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k preukázaniu porušenia colných predpisov žalobcom sa stotožňuje so skutkovými závermi a odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom odôvodnení obmedzil na stručné zhrnutie skutkových okolností, zhodnotenie právnych záverov a námietok žalobcu, pričom na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa nasledovné.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 142/2000 Z. z. metrologická kontrola sa uskutočňuje a/ pred uvedením určených meradiel na trh, b/ počas používania určených meradiel.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 142/2000 Z. z. metrologická kontrola počas používania určených meradiel je následné overenie určených meradiel (ďalej len „následné overenie“).

Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 142/2000 Z. z. metrologickú kontrolu vykonáva ústav a vo vymedzenom rozsahu aj organizácia určená úradom (ďalej len „určená organizácia“) a podnikatelia alebo iné právnické osoby, ktoré boli rozhodnutím úradu autorizované podľa § 24 (ďalej len „autorizovaná osoba“).

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 142/2000 Z. z. určené meradlá možno používať na daný účel, len ak majú platné overenie, ak sa toto vyžaduje.

Podľa § 19 ods. 2 písm. c/ zákona č. 142/2000 Z. z. podnikateľ alebo iná právnická osoba je povinná predkladať používané určené meradlá na metrologickú kontrolu podľa tohto zákona.

Podľa § 36 ods. 1 písm. c/ zákona č. 142/2000 Z. z. metrologický inšpektorát uloží pokutu do 200 000 Sk tomu, kto poruší ustanovenia tohto zákona tým, že používa meradlo bez metrologickej kontroly alebo bez posúdenia zhody na účel, na ktorý je tento druh meradla zaradený do skupiny určených meradiel.

Podľa § 36 ods. 3 zákona č. 142/2000 Z. z. pri určení výšky pokuty sa prihliadne na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania.

Podľa § 36 ods. 4 zákona č. 142/2000 Z. z. pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď metrologický inšpektorát zistil porušenie povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

Odvolačný súd k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

K odvolacej námietke, v ktorej žalobca namieta, že opis protiprávneho konania vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím neobsahuje vymedzenie skutku miestne, časove a vecne, v dôsledku čoho podľa žalobcu trpí napadnuté rozhodnutie žalovaného vadou neurčitosti a nepreskúmateľnosti, tvrdenie, že nie je zrejmé ako dospeli správne orgány, ako aj súd k záveru, že žalobca porušil povinnosti stanovené zákonom o metrologii, keď skutkové zistenia, boli nepostačujúce z hľadiska vymedzenia skutku, keď podľa odvolateľa na uvedenú námietku nepreskúmateľnosti krajský súd vôbec nereagoval, čím jeho rozhodnutie trpí vadou nepreskúmateľnosti a v konečnom dôsledku vo vzťahu k žalobcovi došlo k odňatiu možnosti účastníka konania konať pred súdom, odvolací súd uvádza.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, nakoľko sa v ňom určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok obsahuje rozhodnutie veci, a teda je jadrom celého rozhodnutia. Navyše len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 1998, sp. zn. 5Sž 66/1998, z ktorého vyplýva, že „Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu.“ Z výroku rozhodnutia teda musí byť zrejmé, ktorú z možných alternatív rozhodnutia odvolací orgán zvolil, prípadne v akom rozsahu. Nedodržanie tejto požiadavky spôsobuje totiž nejasnosť, nezrozumiteľnosť prípadne nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Odvolačný súd v uvedenej odvolacej námietke poukazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu k námietke č. 1. „Má za to, že v napadnutom rozhodnutí žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím je skutok určite zrozumiteľne vymedzený miestnym, časovým a vecným aspektom a navyše nezameniteľne s iným skutkom, vrátane správnej právnej kvalifikácie skutku a vymedzenia porušenia povinností žalobcu“. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že správny orgán časovo a miestne nevymedzil posudzovaný skutok, keď aj podľa odvolacieho súdu vymedzil určité obdobie (od 12. júna 2011 do 12. júla 2011, a od 18. augusta 2011 do 25. augusta 2011), kedy k porušeniu zákonnej povinnosti žalobcu došlo tým, že na konkrétnej prevádzke žalobcu, vymedzenej do výroku napadnutého rozhodnutia, žalobca pri meraniach, súvisiacich s platbami pri predaji pohonných hmôt LPG určené meradlo - meráciu zostavu na skvapalnené plyny, ktorá je identifikovaná, vo výroku rozhodnutia správneho orgánu, používal bez platného overenia. Preto nemožno sa stotožniť s odvolacou námietkou, že nebolo určené miesto a čas kedy k protiprávnemu konaniu došlo. Túto odvolaciu námietku vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta porušenie zásad správneho trestania v procese dokazovania pred správnymi orgánmi, s ktorým sa podľa odvolateľa krajský súd nevysporiadal a obmedzil sa len na konštatovanie jednotlivých ustanovení právnych predpisov, odvolací súd konštatuje, že v konaní bolo potrebné posúdiť či správne orgány, v procese ukladania sankcie, postupovali v súlade s ust. § 36 ods.

3 zákona č. 142/2000 Z.z. o metroológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 141/2000 Z.z.“), ktoré upravuje postup správneho orgánu pri ukladaní pokút. Správny orgán bol povinný, pri určení výšky pokuty prihliadnuť na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. Povinnosťou žalobcu bolo používať pri predaji pohonných hmôt konkrétne meradlá s platným overením po celú dobu podnikania. Čas trvania protiprávneho konania ovplyvňuje len výšku uloženej pokuty, čo v prípade uloženia pokuty, pri dolnej hranici zákonnej sadzby, zohľadňuje dĺžku trvania protiprávneho konania žalobcu. Povinnosťou žalobcu bolo používať určené meradlá pri podnikaní pri predávaní pohonných hmôt v súlade s § 19 zákona č. 142/2000 Z.z., teda aj v čase zistenia porušenia povinnosti od 12.06. - 12.07.2011 a od 18.08.2011 do 25.08.2011. Metrologická kontrola je upravená v § 9 zákona č. 142/2000 Z.z. a zahŕňa kontrolu aj používanie určených meradiel.

V konaní nebolo sporným, a to nespochybňoval ani žalobca, že v čase od 12. júna 2011 do 12. júla 2011 a od 18. augusta 2011 do 25. augusta 2011 používal pri predaji pohonných hmôt konkrétne meracie zariadenie bez platného overenia. Skutková podstata správneho deliktu podľa § 36 ods. 1 písm. c/ zákona č. 142/2000 Z.z. v čase rozhodovania správnych orgánov, predpokladá používanie meradla, a predpokladá uloženie sankcie v prípade porušenia zákona tým, že osoba používa meradlo bez metrologickej kontroly, alebo bez posúdenia zhody na účel, na ktorý je tento druh zaradený do skupiny určených meradiel. Pokiaľ žalobca v uvedenom čase používal meraciu zostavu pri predaji pohonných hmôt LPG bez platného overenia, naplnil uvedenú skutkovú podstatu deliktu, za ktorú správne orgány mu uložili pokutu, potom uloženie sankcie, pri dolnej hranici zodpovedá aj dĺžke protiprávneho konania.

Túto odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd v súlade s názorom krajského súdu za nedôvodnú.

K námietke žalobcu, ktorý v odvolaní poukazoval na námietku premlčania v rozpore s ktorou správne orgány pri rozhodovaní postupovali, odvolací súd poukazuje na zdôvodnenie rozsudku krajským súdom k námietke č. 3.

Odvolací súd zdôrazňuje, že lehota, v ktorej správny orgán môže uložiť pokutu podľa zákona č. 142/2000 Z.z. je upravená v § 36 ods. 4 zákona č. 142/2000 Z.z. v znení účinnom v čase konania a rozhodovania správnych orgánov (účinná ku dňu 28.02.2017). Správny orgán zistil porušenie povinnosti žalobcu pri kontrole, ktorú vykonal 07.06.2013, pokuta bola uložená prvostupňovým správnym rozhodnutím vydaným 3. septembra 2013 v spojení s rozhodnutím žalovaného vydaným dňa 07.11.2013. Rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 25.11.2013. K porušeniu povinnosti (ktoré boli zistené pri kontrole 07.06.2013) došlo v čase od 12. júna 2011 do 12. júla 2011 a od 18. augusta 2011 do 25. augusta 2011 a od tohto dátumu plynie objektívna lehota, ktorú zákonodarca stanovil v rozsahu troch rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti a jednoročná subjektívna lehota plynie od zistenia porušenia, od vykonania kontroly 07.06.2013. Podľa odvolacieho súdu došlo k uloženiu pokuty v súlade s ust. § 36 ods. 4 zákona č. 142/2000 Z.z. účinného k 28.02.2017, preto nie je možné akceptovať tvrdenie žalobcu, že začiatok plynutia lehoty je treba počítat' odo dňa, kedy došlo k vykonaniu následného overenia určeného meradla, keď k porušeniu povinnosti (povinnosti používať pri predaji pohonných hmôt meradlá výlučne len s platným overením), došlo v čase od 12. júna 2011 do 12. júla 2011 a od 18. augusta 2011 do 25. augusta 2011 a za porušenie tejto povinnosti, ktorú porušil žalobca v uvedenom čase, bola uložená žalobcovi pokuta. Aj túto odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými

žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej správnosti rozsudku prvého stupňa, ktorý po preskúmaní zákonnosti postupu rozhodnutia žalovaného podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné.

Ustanovenie § 157 Občianskeho súdneho poriadku je však potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva

vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel odvolací súd k názoru, že odvolacie dôvody žalobcu nespochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Rozsudok zodpovedá ust. § 157 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP. Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu, došlo k odňatiu žalobcovho práva na spravodlivý proces pred krajským súdom.

S poukazom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, keďže dôvody, ktoré krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, považuje za správne.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 250k ods. 1 a contrario Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Účastníkom konania právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v tomto konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.